

[Justitsministeren.]

menhæng. Det er, som om han mener, at det var min pligt at sørge for, at et skønsumt udvalg af ministeriets akter altid var fremlagt til gennemsyn på „Land og Folk“s kontor.

Det angreb, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen den 29. oktober rettede imod mig i denne sag, indeholder den bebrejdelse, at jeg ved forhandlingen den 21. oktober havde undladt at oplyse, at krisepolitiet med rigsadvokatens samtykke havde henlagt prissagen mod Wright, Thomsen & Kier med den begrundelse, at sagen var forældet, fordi der var gået 5 år siden prisovertrædelserne — det var en meget vigtig oplysning, som tinget burde have haft, men som justitsministeren undlod at give. Jeg skal hertil bemærke, at når jeg taler om Wright, Thomsen & Kier-sagen, taler jeg om en sag, som jeg intet har haft med at gøre, og som jeg på forhånd intet kendte til. Der blev under forhandlingerne den 21. oktober spørgsmål om, på hvilket grundlag rigsadvokaten i 1946 havde givet indstilling i sagen. For at der ikke skulle bestå nogen tvivl om det, oplæste jeg rigsadvokatens skrivelse af 27. november 1946. Den endte, som man vil erindre, med de ord, at sagen, hvis den blev sluttet som værnemagersag, ville blive oversendt til Københavns krisepoliti til foranstaltning i anledning af de konstaterede prisovertrædelser. Det var, hvad jeg vidste om den ting, og jeg var uden kundskab om, hvad der var kommet ud af behandlingen ved krisepolitiet. I den givne sammenhæng turde dette formentlig også være underordnet, om ikke helt ligegyldigt. Det fremgik jo nemlig af sammenhængen, at det, der var på tale, var værnemagersagen, og det var i den relation, at jeg læste rigsadvokatens skrivelse op.

Den 29. oktober påstod det ærede medlem hr. Aksel Larsen dernæst, at jeg i debatten den 21. skulle have oplyst, folketingsstidende spalte 616, at Wright, Thomsen & Kier-sagen var blevet behandlet på normal måde, og det ærede medlem tilføjede: „ . . . og med udtrykkelig henvisning til denne hans udtalelse godkendte folketingsflertallet hans optræden“. Jeg har ikke den mistanke til det ærede medlem, at han ikke kan læse indenad, og det volder mig derfor besvær af finde en rimelig forklaring på, at det ærede medlem udtaler sig sådan. Det blev i debatten sagt, at sagen var behandlet på normal måde, men det var nu ikke mig, men det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, der kom med den ud-

talelse, og dette undgik ikke det ærede medlem hr. Aksel Larsens opmærksomhed, eftersom han, folketingsstidende spalte 293, udtaler: „Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen siger, at sagen er behandlet på normal måde.“ Mod denne art af argumentation står jeg jo temmelig værgeløs, når det ikke netop som i dette tilfælde træffer sig så heldigt, at jeg har det ærede medlems tidligere udtalelser sort på hvidt.

Men lad mig da sige igen: jeg *har* intet ansvar og *vil* intet ansvar have for behandlingen af en sag, som jeg intet har haft med at gøre. Man kan ikke kræve andet af mig, end at jeg redelig giver oplysning om, hvad jeg nu bagefter er i stand til at bringe i erfarings om sagens behandling. Det har jeg gjort sidst, da denne sag var til behandling, og jeg skal nu så kort som muligt rekapitulere.

Sagen mod Wright, Thomsen & Kier blev rejst af justitsministeriet i juni måned 1945, efter at firmaet, foranlediget af en omtale her i tinget i maj 1945, selv havde begæret en undersøgelse indledet. Der blev afkrævet firmaet et depositum på 50 000 kr. til sikkerhed for revisionsomkostningerne. Senere blev der yderligere krævet 25 000 kr., og hvad der er at sige om dette spørgsmål, har jeg sagt, da forespørgslen var til forhandling. Det er i dette emne, at den unøjagtighed er indløbet, som jeg omtalte i dag i indledningen. Rigsadvokatens skrivelse af 27. november 1946 med indstilling om sagens slutning omtaler ikke omkostningsspørgsmålet, rigsadvokaten gør ingen indstilling om omkostningerne, og der foreligger her i ministeriet intet om, at omkostningsspørgsmålet har været på bane ved drøftelserne forud for ministeriets beslutning den 13. december 1946 om at følge rigsadvokatens indstilling. Efter de oplysninger, der foreligger i ministeriet, blev man først langt senere opmærksom på spørgsmålet, som man så afgjorde ved en skrivelse af 18. september 1947. Den daværende justitsminister, hr. Elmquist, har nu efter forhandlingerne forleden dag meddelt mig, at da det afsluttende møde mellem ham selv, rigsadvokaten og embedsmænd i ministeriet havde fundet sted i december 1946, og man havde rejst sig for at skilles, stillede hr. Elmquist ved afskeden med rigsadvokaten denne det spørgsmål, hvorledes der skulle forholdes med omkostningerne, om ikke firmaet skulle have sit depositum tilbage, hvad rigsadvokaten afviste med en henvisning til, at i sådant et tilfælde var det almindeligt, at de pågældende selv betalte revisionen. Jeg skal ikke sige